

Käyntejä ja tyhjäkäyntiä

Carol Bolt, vastausten kirjassasi on liikaa tilaa kysymyksille.

Täällä ei ole odotushuonetta. Istun pitkän käytävän seinustalla epämukavassa tuolissa muiden tuoleissaan odottavien seurassa yksin. Odotan, että aikani odotettuani tällä käytävällä kaikki odotukseni ovat ohi enkä odota enää mitään odottamatonta tai mitään mitä olen luullut odottavani. Ovenkahva painautuu alas. Valo lankeaa tälle käytävälle tähän odotushuoneettomaan tilaan, odotuksen tilaan. Astun sisään terapeutin hymyn valaisemaan huoneeseen. Kirkkaiden ajatusten valo selkeyttää synkkyyden, sytyttää. Mihin tässä huoneessa tarvitaan valaisimia, mietin ja ajatusteni ajatukset sammuvat, odottamattomasti.

Tuijotan sormiini, ne puristavat käsinojia. Tunnen repaleisen kynsinauhan peukalon syrjässä, sivelen sitä etusormellani. Jos puren repaleen irti, jäljelle jää kipu. Tyydyn raapimaan sillä rohtuneita huuliani ja järsin repaleen kärkeä etuhampaillani. Katson kelloa, joka tuijottaa minua vastapäiseltä seinältä. Sen sekuntiviisarit nytkähtävät rytmikkäästi eteenpäin ja minuuttiviisari lähenee loppua. Kello nuokkuu seinällä, on putoamaisillaan nenälleen. Mietin pitäisikö se pelastaa.

Olen kadottanut kultaisen sydämeni, rautaisen tahtoni, elohopean ja käämieni vaihtovirran. Tilalle jonottavat lyijynraskaat jäsenet, tekonivelet, sinkkitabletit. Revin metallinpaljastimella teräksenharmaan sisältä

kuparinväriä

pyörrevirtausta

magneettikenttää.

Kun olin kaatanut viidennen laskiämpäriin terapeuttini niskaan, hän sanoi, ettei enää jaksaisi kantaa perunankuoria nutturansa päällä ja että banaaninkuoret painoivat hänen korvanlehtiään. Söisit kevyemmin, hän vielä sanoi ja kysyi sitten, että mitä kuuluu. Luin huulilta ja vastasin että ei mitään koska korvakäytäväni ovat osimoilleen noin ikkäästi ummessa kaikesta paskanjauhamisesta. Nauroin repliikilleni ja sanoin että huumorilla pitää suhtautua itseensä ja itselleen pitää osata nauraa ja olla armollinen. Olla armollinen ja olla, vaikka enhän minä minää ota vakavasti, sillä muilla on aina isompi sielu, paremmat talvirenkaat, enemmän elämännälkä ja -jano ja helvetinmoinen älykkyydosamäärä, jatkoin ja olin tukehtua räkätykseeni.

-Että valivali, ähkäisin vielä ja kurottauduin ottamaan pääni yläpuolelta käsipyyhepaperia, jos nyt kuitenkin jälleen taas purskahtaisin itkuun.

Terapeutti ravisteli päätään, perunankuoret laskeutuivat hänen olkapäilleen kuin hilse. Banaaninkuoret tuoksuivat vielä yllättävänkin hyvälle, kun ne löyhysivät ilmapirrassa pään ravistelun tahtiin.

Popsin terapiaa kuin aamupuuroa. Se raapii ja lämmittää matkalla vatsaan, luistelee suolistoon ja huuhtoutuu lopuksi viemäriverkoston sekoittuen miljooniin samantapaisiin ulostuloihin.

Terapeutini oli vaihtanut nojatuolin sohvaan. Kävin pitkälleni, ummistin silmäni. Kuulin terapeutin rauhoittavan äänen kuin äänikirjan hidastettuna 0,8 nopeudelle. Seinäkello tikitti, sekuntiviisari liikahti 60 kertaa ja naksautti minuuttiviisarin eteenpäin. Valuin sikiöasennossa sohvan lempeiden tyynyjen väliin kuin lämpimään veteen. Kelluin vain, käännyin katselemaan kattopaneeleja. Nukahdin. Isäni korva tuntui muhkuraiselta jalkapohjaani vasten, kutitti. Hänen hengityksensä voimakas tuoksu lävisti äitini vatsanahan ja höyrystyi sikiöveden seassa nenääni. Synnyin levottomaksi.

Kuntopyörä nuokkuu olohuoneessa nokka kohti televisiota. Tangoissa roikkuu viikon pyykki. Pyörä polkee paikallaan poljin paikallaan ilman vastusta ja ilmanvastusta, ilman virtaa ja ilmavirtaa. Virtahepo vilkuttaa sille olohuoneen nurkasta.

Huono päivä, valikoiva kuulo. Pyysin terapeutiani puhumaan lujemmalla äänellä selkeästi artikuloiden. Hän vilkaisi minua kummastuneena silmälasiansa yli ja piti hetken suutaan supussa, joten ei tarvinnut pyytää häntä tekemään niin. Hauskat huulet, huuliveikko, ajattelin. Suljin silmäni hetkeksi, avasin ne, nousin. Käänsin sohvan ympäri etsin luteen ulostetta. En löytänyt, en tiedä olinko pettynyt vai hyvilläni. Pesin silmälasini käsienvesilavuaarissa käsisäpuulla. Niihin jäi sateenkaaren värit. Jäin ihmettelemään niitä hetkeksi. Tuhlasin pari käsipyyhepaperia kuivatakseni niihin lasini ja käteni. Ne kaksi säästyivät kyynelten pyyhinnästä, ajattelin. Varmaan rentouttavaa niille, käsipyyhkeille, olla vain omia itsejään niin kuin tarkoitettu on.

-Mitä sinulle tänään kuuluu? terapeutini huusi sitten hitaasti.

Aloin kuulla paremmin tai jopa ymmärtää jotakin, kun näin paremmin.

Roskat kaihtavat silmiäni, hieron niitä irti. Viemäriin valuvilla kyynelivesillä rotat pesevät hampaitaan, tekevät hävikistä hyvikiä.

Astuin hyvää tai pahaa tai mitään aavistamatta terapeutin huoneeseen. Tutussa tuolissa huoneen nurkassa istui tuntematon henkilö. Vatsaani möyri, sykettäni rummuttava tikka alkoi hakata epätahtiin kellonviisareihin nähden. Kyynelkanavani kuivuivat raivosta. Kävelin hetken katkonaisesti sohvalta tuolin kautta ikkunalle ja takaisin. Tuijotin terapeuttini paikan vallannutta otusta urheiluhousuissaan. Istuin lattialle, vilkaisin maton alle sinne ryömineitä asioitani. Ne juoksivat syvemmälle, pois, piiloon. Hyvä. En todellakaan halunnut levittää niitä eteeni tänään. Otus vastapäätäni alkoi jutella mukavia, uteli tukalia. Ajatukset eivät yltäneet äänihuuliini, ne jäivät pyörimään vanteeksi pääni ympärille.

Hetkeä myöhemmin, typertyneenä, astuin käytävälle liikuntaresepti hikisissä sormissani.

Liikuntaresepti nojaa ruokapäiväkirjaan, joka nojaa hyvinvointioppaaseen, joka nojaa pitsalaatikkoon, joka nojaa kallellaan valuvaan oluttölkkiin, jonka vuoksi nojaan otsallani vessan viileään lavuaariin

kuumana

iltapäivällä.

Asetin punaisen jumppamaton lattialle. Seisoin hetken tasapainolaudalla, nousin steppilaudalle ylettyäkseni leuanvetotankoon, en taipunut leuanvetoon, vain leukailuun. Vaelsin eteisen kaapille etsimään alennusmyynnistä ostamiani painonnostokenkiä tietämättömänä, että sellaisiakin on. Toisessa kädessä viiden kilon paino ja toisessa parin kilon paino ihmettelin vinoa menoani, palasin tasapainolaudalle. Tajusin sitten, että painot olivat menneet sekaisin ja vaihdoin ne toisiin käsiin. Mietin pitäisikö jumppamatto kääriä takaisin rullalle. Tuli hiki, vaihdoin jumppa-asun uimapukuun ja asetin jalkani vesijuoksukenkiin. Snorkkeliani en löytänyt, uimahansikkaat kyllä. Otin kylmän suihkun. Kuivattelin mikrokuitupyhkeellä, istuin jumppapallolla ja ihmettelin, miksi kaikki naulakossa roikkuvat jumppakuminauhat ovat eri värisiä. Nousin jumppapallolta, puin päälleni hiihtopuvun, pakiersin jalkaani monot ja lähdin ulos. Katselin metsää puilla ja peltoa ilman. Loppuajan teemme terapeutini kanssa hengitysharjoituksia ja nostamme inspiraatiokortteja pakasta.

Olen juuri asettanut silmälasit nenälleni. Kylmän veden hyytävä hyväily tuntuu vielä kasvoilla. Aamu ihan ok, päivän pulkka odottaa täyttämistä. Vilkaisen peiliin. Siellä se heiluu, peilissä vasemmalla, omalla oikealla, vaalea pitkä karva. Terästä katsettani, työnnän kasvojani lähemmäksi peiliä, nostan leukaani kohti valoa. Nypin karvaa peukalon ja etusormen välissä, kauhistuttaa. Tähän on tultu vähän ennen kuin kasvan horsmaa tai työnnän koiranputkea. Sivelen kasvojani sormenpäillä. Muistot palaavat kuin bumerangi, palavat kuin roihi.

Tuuli halkoo jakausta hiuksiin, tekohengittää avonaiseen suuhuni.

Nojaan tuuleen kuin jäätyneeseen olkapäähän.

Tyynnymme.

Lumihiutaleet soutavat taivaalta

annan niiden lipua toppatakkini aalloilla.